

Arrest

nr. 215 398 van 21 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. COPINSCHI en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit het dorp Psedakh, Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie. Op 3 februari 2010 bent u samen met uw echtgenoot, U. K. (...) (O.V. (...)), in België aangekomen en op 4 februari 2010 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 25 juni 2011 nam het CGVS in hoofde van u en uw echtgenoot beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 11 augustus 2011 bevestigd.

U en uw echtgenoot keerden niet terug naar jullie land van herkomst, maar dienden op 19 februari 2014 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 14 maart 2014 besloot het CGVS dat dit eerstvolgende verzoek van u en uw echtgenoot niet ontvankelijk was. Deze beslissing werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 november 2015 bevestigd.

U en uw echtgenoot keerden niet terug naar jullie land van herkomst, maar dienden op 20 januari 2016 opnieuw een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 26 september 2016 werd uw verzoek om internationale bescherming in overweging genomen omwille van het feit dat u nieuwe elementen aanbracht in uw dossier, namelijk informatie betreffende uw broer, A. I. (...).

Ter staving van uw huidig verzoek om internationale bescherming verklaart u dat u in de Russische Federatie vervolging vreest nadat uw broer, A. I. (...), in 2003 opgepakt werd toen hij samen met rebellenstrijders betrappt werd op het transporteren van explosieven en er bij deze aanhouding een gevecht ontstond. U verklaarde dat uw broer hierna werd veroordeeld en gevangengezet tot hij in 2015 werd vrijgelaten en zich de dag hierop meteen weer bij de rebellen aansloot. U verklaart dat u deze motieven niet eerder aanhaalde uit angst voor repatriatie. Tsjetsjeense personen zouden u gewaarschuwd hebben dat associatie met een veroordeelde rebel voor uw repatriatie zou kunnen zorgen. Ook blijft u bij de verklaringen die u in het kader van uw vorige verzoeken aflegde, als zou u in de Russische Federatie vervolging vrezen wegens uw voormalige verpleging van rebellenstrijders.

Om uw huidig verzoek om internationale bescherming te ondersteunen, legt u de volgende documenten neer: Uw paspoort en dat van uw man; uw geboorteakte en die van uw broer, A. I. (...); uw werkboekje; de overlijdensaktes van uw ouders; uw diploma en een certificaat van uw werk; een enveloppe van correspondentie tussen uw familie en uw broer in de gevangenis; kopieën van artikels betreffende de arrestatie van uw broer; kopieën van terreurlijsten met de naam van uw broer; medische documenten van uw zus en een schrijven van uw advocaat dd. 24.05.2016.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming nog steeds gedeeltelijk steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste en van uw eerstvolgende verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, namelijk uw voormalige verpleging van rebellenstrijders en uw vervolging om deze reden. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in haar arrest nr. 65 546 van 11 augustus 2011. Ook uw eerstvolgende verzoek om internationale bescherming steunde louter op deze motieven. Dit verzoek werd door het CGVS dan ook afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in haar arresten nr. 157 331 en nr. 157 332 van 30 november 2015.

Hoewel u de verklaringen die u in uw huidig verzoek aflegt betreffende uw voormalige verpleging van rebellenstrijders licht wijzigde ten opzichte van de verklaringen die u hierover in uw eerste en uw eerstvolgende verzoek aflegde, blijken ook uw huidige verklaringen betreffende deze feiten tegenstrijdig te zijn. Zo stelde u bij het indienen van huidig verzoek dat u in de nacht van 31 juli op 1 augustus 2009 door de politie gearresteerd werd. U verklaarde dat u opgepakt werd omdat u de rebellen bleef helpen als verpleegster, ook nadat uw broer gearresteerd werd. U verklaarde eveneens dat de politie op de hoogte was van uw hulp aan de rebellen (DVZ 3e AA, rubriek 19). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van uw huidige verzoek, verklaarde u echter dat de autoriteiten niet op de hoogte waren van het feit dat u strijders verzorgde maar dat zij u enkel ondervroegen over een simkaart die u vele jaren eerder, namelijk in 2000 of in 2001 voor uw broer gekocht had (CGVS, persoonlijk onderhoud van 01.06.2018, p12, 20). Dergelijke verklaringen gaan ernstig in tegen de verklaringen die u bij DVZ aflegde, als zou u net door de politie zijn opgepakt omdat u als verpleegster hulp bood aan de rebellen (DVZ 3e AA, rubriek 19). Toen u met bovenstaande tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, bleef u aanvankelijk volhouden dat de politie niet op de hoogte was van uw verpleging van rebellen en opperde u ten slotte dat u de zaken misschien gewoon vergeten was (CGVS, persoonlijk onderhoud van 01.06.2018, p20). Dergelijke beweringen kunnen onmogelijk volstaan om bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen. Uw verklaringen betreffende de kennis die de

politie al dan niet over uw steun aan de rebellen zou hebben gehad raken namelijk aan de kern van uw vrees voor persoonlijke vervolging en er kan dan ook van u verwacht worden dat u hierover in het kader van uw huidige verzoek consistente verklaringen kan afleggen. Het feit dat u hier niet toe in staat bleek doet ernstig afbreuk aan uw beweringen als zou u tot op heden persoonlijk vervolging vrezen in de Russische Federatie naar aanleiding van uw vroegere verpleging van rebellenstrijders.

Ook stelde u tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming dat uw neef, Ib. (...) uw huis onderhoudt en dat hij u vertelde dat het in goede staat verkeerde (CGVS, persoonlijk onderhoud van 13.02.2018, p3, 4). Dergelijke verklaringen gaan in tegen de verklaringen die u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming aflegde, waar u verklaarde dat uw huis gedeeltelijk verwoest was (CGVS, 1e AA, persoonlijk onderhoud van 16.02.2010, p6, 7). Daarom werd u bij uw laatste persoonlijk onderhoud in het kader van uw huidige verzoek opnieuw bevraagd betreffende mogelijke schade aan uw huis, waarop u plots weer de versie uit uw eerste verzoek aanhaalde, als zou het huis effectief beschadigd zijn (CGVS, persoonlijk onderhoud van 01.06.2018, p4). Opnieuw zijn de verklaringen die u in het kader van uw huidige verzoek aflegt over uw persoonlijke vervolging, niet consistent. Overigens wist u niet meer te vertellen op welke manier uw huis dan wel beschadigd was hetgeen evenmin overtuigend overkomt (CGVS, persoonlijk onderhoud van 01.06.2018, p4). Aangezien de beschadiging van uw woning raakt aan de kern van uw persoonlijke vrees voor vervolging in de Russische Federatie, kan van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde en consistente verklaringen aflegt, hetgeen allerm minst het geval bleek.

Waar u in uw derde verzoek gewijzigde verklaringen aflegde betreffende de motieven die u ook in uw eerste en eerstvolgende verzoek om internationale bescherming aanhaalde, bleken de verklaringen hieromtrent in het kader van uw derde verzoek opnieuw tegenstrijdig en vaag. Hieruit blijkt eens te meer het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen betreffende uw verpleging van rebellenstrijders en uw persoonlijke vervolging hierdoor.

U legde in het kader van uw huidige verzoek geen nieuwe documenten neer die afbreuk kunnen doen aan het vastgestelde ongeloofwaardige karakter van uw beweringen. U legde weliswaar uw werkboekje, diploma en certificaten neer (documenten 5, 7 en 8), waaruit blijkt dat u effectief als verpleegster werkzaam was, een tewerkstelling waaraan hier niet getwijfeld wordt. Deze documenten bevatten echter geen enkele informatie over uw vermeende steun aan rebellen en kunnen dan ook allerm minst volstaan om afbreuk te doen aan het vastgestelde ongeloofwaardige karakter van uw beweringen.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, namelijk de activiteiten die uw broer bij de rebellen uitvoerde, zijn daaropvolgende arrestatie, vrijlating en nieuwe vertrek naar de rebellen, moet worden benadrukt dat het CGVS uw verklaringen als zou uw broer, A. (...), I. (...), ooit bij terroristische activiteiten zijn geweest en als zou hij in 2003 gearresteerd en veroordeeld zijn, niet in twijfel trekt. U legde namelijk een kopie neer van de geboorteakte van uw broer, van het arrest van zijn veroordeling en kopieën van artikels en terreurlijsten betreffende de feiten die uw broer gepleegd zou hebben, evenals van een enveloppe met het adres van de plaats waar uw broer zijn straf uitzat (Documenten 4, 9, 10, 12).

U kon echter niet aannemelijk maken dat uw broer zich na zijn vrijlating opnieuw bij rebellen heeft aangesloten en dat u, uw man en uw zus omwille van de huidige positie van uw broer persoonlijke vervolging dienen te vrezen. Dit om volgende redenen.

Ten eerste moet worden verwezen naar het feit dat u deze motieven betreffende uw persoonlijke vrees voor vervolging in verband met de positie van uw broer laattijdig aanhaalde. Hoewel u stelde dat u door personen van Tsjetsjeense afkomst in België aangeraden werd om de positie van uw broer te verzwijgen (DVZ 2e verzoek, rubriek 15), is het opmerkelijk dat u dergelijke motieven niet aanhaalde in het kader van uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming, noch in het kader van de daaropvolgende beroepsprocedure voor de RvV. Dit laatste is des te onaannemelijker aangezien u in het kader van de beroepsprocedure na uw eerstvolgende aanvraag overeenkomstig artikel 39/73 op datum van 4 november 2015 in kennis werd gesteld van de mogelijkheid om door de RvV gehoord te worden (Zie Arrest nr. 157 331 van 30 november 2015). Gelet op het feit dat u verklaart dat uw broer al op 24 april 2015 werd vrijgelaten en dat hij de volgende dag opnieuw naar de rebellen zou zijn vertrokken, een half jaar voordat u de uitnodiging van de RvV kreeg, is het uiterst opmerkelijk dat u niet inging op de uitnodiging van de RvV om een terechtzitting aan te vragen en dat u dit element op geen enkele andere manier aandroeg (CGVS, persoonlijk onderhoud van 01.06.2018, p9; Arrest nr. 157 331 van 30 november 2015). Dergelijke terechtzitting zou u namelijk de kans geboden hebben om deze nieuwe elementen aan te dragen.

Ten tweede moet worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de verdwijning van uw broer onaanvaardbaar vaag bleven. Zo verklaarde u dat uw broer na zijn vrijlating op 24 april 2015 de nacht doorbracht bij uw neef, Ib. A. (...) en vervolgens verdween. U verklaarde eveneens dat u vervolgens op 27 april uw neef opbelde die u deze verdwijning meldde en verklaarde dat uw neef u ten slotte in juni 2016 via de telefoon vroeg hem niet meer te contacteren, omdat hij geen problemen wilde (CGVS,

persoonlijk onderhoud van 01.06.2018, p4, 9). U verklaarde niet te weten op welke manier uw broer van de gevangenis waar hij werd vastgehouden naar uw neef was gereisd, verklaarde niet te weten of uw broer, die jarenlang in de gevangenis had gezeten, noch enige andere woorden had geuit en verklaarde verder niets van uw broer te hebben vernomen (CGVS, persoonlijk onderhoud van 01.06.2018, p9). U vertelde niet te weten of uw broer na zijn vrijlating nog werd opgeroepen om zich te melden, hoewel u verklaarde dat dit de normale gang van zaken is na een arrestatie in de Russische Federatie en verklaarde niet te weten of uw broer nog op concrete manieren gezocht werd door de Ingoesjetische of federale autoriteiten. Integendeel, u verklaarde slechts aan te nemen dat uw broer momenteel nog gezocht wordt (CGVS, persoonlijk onderhoud van 12.02.2018, p3, 4; CGVS, persoonlijk onderhoud van 01.06.2018, p20, 21). Ook aangaande uw neef kwam u niet verder dan vermoedens dat hij problemen had en verwees hiervoor naar de algemene situatie in Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan. Echter dient te worden gesteld dat indien uw neef werkelijk vervolging vreest omwille van de positie van uw broer, indien u dezelfde problemen vreest en indien de vrees van uw neef dermate ernstig is dat hij het contact met u wenst te verbreken, van u redelijkerwijze verwacht kan worden dat u zich afdoende informeert naar de aard van deze vrees, de eventuele concrete vervolgingsfeiten die uw neef zou hebben ervaren of eventuele schade die hij zou hebben geleden, te meer gezien u verklaarde dat u nog tot de zomer van 2016 contact met hem onderhield (CGVS, persoonlijk onderhoud van 12.02.2018, p3, 4; CGVS, persoonlijk onderhoud van 01.06.2018, p9). De concrete problemen die uw neef al dan niet zou hebben ervaren zouden u namelijk een goed beeld kunnen geven van het gevaar dat u in de Russische Federatie zou kunnen lopen omwille van uw broer. Het feit dat uw verklaringen over de positie van uw neef dermate vaag bleven en louter gebaseerd waren op vermoedens komt dan ook weinig overtuigend over. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u verklaart dat uw broer een gekend rebellenstrijder is die zich na zijn gevangenschap meteen weer bij de rebellen aansloot, maar dat u geen enkele informatie heeft over de eventuele problemen die uw broer, uw neef of andere familieleden dan wel ervaren zouden hebben, te meer gelet op het feit dat u nochtans uitgebreid de kans had om u zich hierover te informeren bij uw neef.

Ten derde dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende het gegeven dat de naam van uw broer op verschillende terreurlijsten prijkt evenmin kan overtuigen van een gegronde vrees in uw hoofde. U legde een kopie van deze lijsten neer (Documenten 12). Hoewel één van deze lijsten de datum 25 mei 2018 vermeldt, verwijst deze datum naar de dag waarop het document werd afgeprint, hetgeen u zelf vermeldde (CGVS, persoonlijk onderhoud van 01.06.2018, p3). Uit het document blijkt duidelijk dat het online werd geplaatst op datum van 6 juli 2011. Ook de andere kopieën van de lijsten die u neerlegden, werden in respectievelijk 2008, 2009 en 2011 gepubliceerd en zijn dus niet langer actueel te noemen (Documenten 12). U gaf zelf toe dat het door u uitgeprinte artikel dateert van 2011 en dat lijsten intussen mogelijks vernieuwd werden (CGVS, persoonlijk onderhoud van 01.06.2018, p20). De door u neergelegde lijsten kunnen dan ook geenszins aantonen dat uw broer, laat staan u en uw andere familieleden, tot op heden vervolging vrezen in de Ingoesjetische deelrepubliek of in de rest van de Russische Federatie. Integendeel, uit nader onderzoek van de dienst Cedoca, blijkt dat de naam van uw broer, I. K. A. (...) weliswaar nog op een oudere terreurlijst terug te vinden is, maar dat hij niet langer op de huidige versie van de officiële terreurlijst staat (Zie COI Case, TCH2018-004). Het feit uw broer zijn straf heeft uitgezeten en dat zijn naam in 2016 van de lijst van de Federale Dienst voor Financiële monitoring werd verwijderd, vormt eerder een indicatie dat uw broer niet langer dermate geviséerd wordt.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat de algemene situatie van familieleden van personen die verdacht werden van lidmaatschap van illegale gewapende formaties in de verschillende deelrepublieken van de Russische Federatie erg verschilt. Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, dat het huidige hoofd van de Ingoesjetische deelrepubliek, waar u voor uw komst naar België verbleef, sinds zijn aanstelling in 2008 verschillende initiatieven ondernam om de stigmatisering van familieleden van rebellen tegengaan. Gelet op de initiatieven van verzoening en de-escalatie, die ook werden verdergezet na 2015, het jaar waarin uw broer vrijkwam, is het weinig aannemelijk dat u er zonder meer van uitgaat dat u en uw familieleden vervolging zullen ondervinden omwille van de positie van uw broer (cf. supra). In deze politieke context is ook uw verklaring als zou uw broer na het uitzitten van zijn straf geen andere keuze gezien hebben dan zich opnieuw bij de rebellen aan te sluiten, uiterst opmerkelijk (CGVS, persoonlijk onderhoud van 01.06.2018, p4, 9, 10). Hier moet ook verwezen worden naar het schrijven van uw advocaat dat u neerlegde op datum van 24.05.2016. In dit schrijven wordt verwezen naar de vrees van familieleden van voormalige rebellenstrijders voor vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten of voor mishandeling in Tsjetsjenië. Uit uw dossier en uit het dossier van uw man blijkt echter duidelijk dat u reeds geruime tijd voor uw vertrek uit de Russische Federatie in Malgobek, in de Ingoesjetische deelrepubliek verbleef en dat u daar ook officieel stond ingeschreven (DVZ 1e AA, verklaring rubriek 9; DVZ 2e AA, verklaring, rubriek 10; DVZ 3e AA, verklaring, rubriek 10). Bijgevolg moet bij de beoordeling van uw vrees voor

vervolgning omwille van de rebellenactiviteiten van uw broer, rekening gehouden worden met de concrete situatie in Ingoesjetië en niet met de situatie in de Tsjetsjeense deelrepubliek.

Om bovenstaande redenen kan u dan ook niet aannemelijk maken dat u en uw familieleden tot op heden in de Russische Federatie in het algemeen en in Ingoesjetië in het bijzonder, persoonlijke vervolgning dienen te vrezen wegens de positie van uw broer.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw persoonlijke vrees voor vervolgning, zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie, geloofwaardig te maken. Evenmin bent u erin geslaagd om aan te tonen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige, door u neergelegde documenten, (uw paspoort en dat van uw echtgenoot, uw geboorteakte, de overlijdensakte van uw ouders en medische documenten van uw zus), kunnen niet volstaan om afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen. Zo bevatten de paspoorten, uw geboorteakte en de overlijdensakte van uw ouders slechts informatie over de identiteit en reisweg van u en uw man, evenals informatie betreffende de identiteit en het overlijden van u en uw ouders; deze documenten bevatten geenszins informatie over de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Bijgevolg kunnen zij niet volstaan om afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen.

De medische documenten die u neerlegde betreffende de fysieke en mentale toestand van uw zus, kunnen weliswaar aantonen dat uw zus met verschillende fysieke en mentale problemen kampt. Deze werden uitgebreid besproken in het dossier van uw zus (O.V. 6.740.239). Deze documenten kunnen echter allerminst volstaan om afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen, noch om aan te tonen dat uw zus, laat staan u zelf, persoonlijk vervolgning vrezen in de Russische Federatie. Hoewel deze documenten vermeldden dat uw zus zou leiden aan een post-traumatisch stresssyndroom, maken deze documenten bovendien geen enkele melding van de concrete oorzaken van dergelijke aandoening.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook voor uw zus in het kader van haar tweede verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden gevisieerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ter zake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 4.5 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen “48/3 § 5, 48/3, §2, alinea 2 en 48/5 en 62” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het beginsel van voordeel van twijfel voor een asielzoeker*” en van “*het beginsel van goed bestuur, in het bijzonder de beginselen van goede trouw, van zorgvuldigheid en van de zorgvuldige voorbereiding van de administratieve beslissingen*”. Verzoekende partij verwijt verwerende partij tevens een “(g)ebrek aan productie van basisinformatie om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de verzoekende partij te kunnen beoordelen” en een “(s)amenvattende en gedeeltelijke onderzoek van de asielaanvraag van de verzoekende partij”. Ten slotte meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.1. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4.5 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn werd omgezet in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt. Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming rust in beginsel op de verzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn verzoek gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavig verzoek om internationale bescherming opnieuw (deels) steunt op het door haar voorgehouden asielaanvraag bij haar eerste verzoek. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 4 februari 2010 werd door verwerende partij bij beslissing van 25 februari 2011 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 65.546 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 augustus 2011, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het

initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest. Inzake het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij werd door het Commissariaat-generaal op 14 maart 2014 een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in de arresten nrs. 157.331 en 157.332 van 30 november 2015.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerder verzoek (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerder verzoek om internationale bescherming te herstellen.

2.2.5.1. Waar in de bestreden beslissing in verband met de door verzoekende partij aangehaalde vrees omwille van haar verpleging van rebellenstrijders vastgesteld wordt dat verzoekende partij in het kader van haar derde verzoek gewijzigde verklaringen aflegde aangaande dit motief maar dat ook deze verklaringen tegenstrijdig en vaag zijn, bemerkt verzoekende partij aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden *“dat de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken ten tijde van haar gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken, niet permanent aanwezig was en dat bepaalde vragen haar rechtstreeks door de tolk waren gesteld”*. Wat betreft haar verklaringen omtrent de schade aan haar huis, meent verzoekende partij dat de vragen hierover niet nauwkeurig waren en duidt zij erop dat zij *“in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, nooit (heeft) verklaard, dat haar ouderlijk huis (...) enige schade had geleden, maar consequent en zoals haar echtgenoot altijd verklaard, dat het huis waarin zij woonde met haar man en hun eerste kind (...) schade had geleden”*.

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat, daar waar verzoekende partij stelt dat de interviewer bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet permanent aanwezig was, verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 13 februari 2018 dienaangaande stelt dat de door haar afgelegde verklaringen in afwezigheid van de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken herlezen werden bij diens terugkomst (gehoorverslag CGVS d.d. 13/02/2018, p. 2). Verder duidt de Raad erop dat ook na afloop van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken de door verzoekende partij afgelegde verklaringen integraal aan haar werden voorgelezen in het Russisch waarna zij het verslag ter goedkeuring ondertekende (administratief dossier, stuk 18b, verklaring meervoudige aanvraag). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar verklaringen verkeerd werden genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de kennis die de politie al dan niet over haar steun aan de rebellen zou hebben gehad blijft dan ook onverminderd overeind.

Verder stelt de Raad vast dat waar verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar de verklaringen van verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek dat haar eigen huis gedeeltelijk verwoest was, deze verklaringen inderdaad betrekking hebben op het huis waar zij met haar echtgenoot woonde en niet haar ouderlijk huis (gehoorverslag CGVS d.d. 16/02/2010, p. 6-7), zoals verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt. Het huis waarvan zij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van haar huidige verzoek verklaart dat het onderhouden wordt door haar neef Ib. en dat niet beschadigd is betreft evenwel het ouderlijk huis (gehoorverslag CGVS d.d. 13/02/2018, p. 3). De Raad treedt verzoekende partij dan ook bij waar zij stelt dat deze verklaringen dan ook niet tegenstrijdig zijn. Doch dient anderzijds te worden gewezen op de nog steeds inconsistente en onaannemelijke vage verklaringen van verzoekende partij omtrent de schade aan haar eigen huis. Tijdens haar tweede gehoor in het kader van haar huidige verzoek verklaart verzoekende partij over haar eigen huis dat haar neef haar vertelde dat er schade was aangebracht aan het gebouw

(gehoorverslag CGVS d.d. 01/06/2018, p. 4), doch welke schade er dan zou zijn aangebracht aan de woning, kon zij evenwel niet vertellen (gehoorverslag CGVS d.d. 01/06/2018, p. 4), terwijl zij tijdens haar voormeld gehoor van 16 februari 2010 nog stelde dat haar huis verwoest was, dat de ramen kapot waren, de deur werd geforceerd en dat alles overhoop gehaald was (gehoorverslag CGVS d.d. 16/02/2010, p. 6-7). Aangezien eventuele schade aan haar persoonlijke gezinswoning aan de kern van haar persoonlijke vrees voor vervolging in de Russische Federatie raakt, kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij hierover gedetailleerde en consistente verklaringen aflegt, *quod non*.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij benadrukt dat uit haar werkboekje duidelijk blijkt dat zij in Ingoesjetië jarenlang als verpleegster heeft gewerkt en dat dit element niet in twijfel wordt getrokken door verwerende partij, bemerkt de Raad dat verwerende partij dienaangaande in de bestreden beslissing terecht het volgende motiveert: *“U legde weliswaar uw werkboekje, diploma en certificaten neer (documenten 5, 7 en 8), waaruit blijkt dat u effectief als verpleegster werkzaam was, een tewerkstelling waaraan hier niet getwijfeld wordt. Deze documenten bevatten echter geen enkele informatie over uw vermeende steun aan rebellen en kunnen dan ook allerminst volstaan om afbreuk te doen aan het vastgestelde ongeloofwaardige karakter van uw beweringen.”*

2.2.7.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij en haar familieleden tot op heden in de Russische Federatie in het algemeen en in Ingoesjetië in het bijzonder persoonlijke vervolging dienen te vrezen wegens de positie van haar broer, stelt verzoekende partij vooreerst dat het enkele feit dat zij dit element niet inriep bij haar eerste verzoek om internationale bescherming niet volstaat om met dit element geen rekening te houden. Verzoekende partij duidt erop dat zij het advies had gekregen van andere asielzoekers om het feit dat haar broer veroordeeld was voor betrokkenheid bij terroristische activiteiten niet aan te halen.

Wat betreft het gegeven dat zij geen details kon verstrekken aangaande de verdwijning van haar broer, onderstreept verzoekende partij dat zij niet aanwezig was in Ingoesjetië ten tijde van de vrijlating van haar broer. Zij is derhalve volledig afhankelijk van de informatie afkomstig van haar neef. Verzoekende partij bemerkt dat zij *“zich meer zorgen maakte over de toestand van haar broer I. (...) toen hij uit de gevangenis werd vrijgelaten dan om details te verkrijgen over hoe hij uit de gevangenis was vrijgelaten en naar het huis van hun neef Ib. (...) werd gebracht”*. Ondanks zij contact had met haar neef tot juni 2016, kon deze laatste haar niet meer informatie over haar broer verstrekken aangezien haar broer reeds op de ochtend van 25 april 2015 verdween zonder enig spoor achter te laten. Verder meent verzoekende partij dat het op basis van de door verzoekende partij bijgebrachte informatie (bijlagen 3-4 van het verzoekschrift) duidelijk lijkt dat haar neef, die haar broer na zijn vrijlating in zijn huis heeft verwelkomd, waarschijnlijk problemen had met de autoriteiten. Aangezien haar neef niet meer met haar wilde communiceren, kon zij echter geen precieze informatie verkrijgen over diens problemen met de autoriteiten.

Verzoekende partij benadrukt verder dat uit de informatie van Cedoca blijkt dat tot minstens mei 2016 – meer dan een jaar na zijn vrijlating – haar broer nog steeds op de officiële terreurlijst stond en dat verder niet betwist wordt dat haar broer tot een lange gevangenisstraf werd veroordeeld voor deelname aan terroristische activiteiten. In het administratief dossier werd evenwel geen enkele informatie opgenomen aangaande de mogelijke risico's in de Russische Federatie en meer in het bepaald in Ingoesjetië voor de familieleden van personen die eerder veroordeeld zijn tot lange gevangenisstraffen voor deelname aan terroristische activiteiten. Verzoekende partij meent dat het enkele feit dat de naam van haar broer niet meer op de terreurlijst wordt vermeld niet voldoende is om aan te nemen dat verzoekende partij, als naast familielid, niet langer een risico op vervolging loopt. Dit geldt des te meer nu het administratief dossier geen informatie bevat over de reden waarom haar broer van de lijst werd gehaald.

Ten slotte betoogt verzoekende partij dat de situatie in Ingoesjetië geenszins anders is dan die in Tsjetsjenië en zij verwijst dienaangaande naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en een rapport van Amnesty International d.d. november 2015 dewelke zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3 en 4). Verzoekende partij stelt dat hieruit blijkt dat familieleden van strijders in geval van terugkeer het risico lopen om vervolgd te worden.

2.2.7.2. De Raad is vooreerst van oordeel dat verzoekende partij geenszins kan volstaan met de herhaling dat zij het advies van andere asielzoekers had opgevolgd om haar laattijdig verzoek om internationale bescherming te vergoelijken. Immers worden in dit verband volgende pertinente vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing: *“Ten eerste moet worden verwezen naar het feit dat u deze motieven betreffende uw persoonlijke vrees voor vervolging in verband met de positie van uw broer laattijdig aanhaalde. Hoewel u stelde dat u door personen van Tsjetsjeense afkomst in België aangeraden werd om de positie van uw broer te verzwijgen (DVZ 2e verzoek, rubriek 15), is het opmerkelijk dat u dergelijke motieven niet aanhaalde in het kader van uw eerste volgend verzoek*

om internationale bescherming, noch in het kader van de daaropvolgende beroepsprocedure voor de RvV. Dit laatste is des te onaannemelijker aangezien u in het kader van de beroepsprocedure na uw eerstvolgende aanvraag overeenkomstig artikel 39/73 op datum van 4 november 2015 in kennis werd gesteld van de mogelijkheid om door de RvV gehoord te worden (Zie Arrest nr. 157 331 van 30 november 2015). Gelet op het feit dat u verklaart dat uw broer al op 24 april 2015 werd vrijgelaten en dat hij de volgende dag opnieuw naar de rebellen zou zijn vertrokken, een half jaar voordat u de uitnodiging van de RvV kreeg, is het uiterst opmerkelijk dat u niet inging op de uitnodiging van de RvV om een terechtzitting aan te vragen en dat u dit element op geen enkele andere manier aandroeg (CGVS, persoonlijk onderhoud van 01.06.2018, p9; Arrest nr. 157 331 van 30 november 2015). Dergelijke terechtzitting zou u namelijk de kans geboden hebben om deze nieuwe elementen aan te dragen.” De vaststelling dat verzoekende partij deze motieven betreffende haar persoonlijk vrees voor vervolging in verband met de positie van haar broer laattijdig aanhaalde relativeert vanzelfsprekend haar beweerde nood aan bescherming.

Verder treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat verzoekende partij onaannemelijk vage verklaringen aflegt over de verdwijning van haar broer en de concrete problemen die haar neef in dit verband al dan niet zou hebben ervaren. Waar verzoekende partij stelt dat zij zelf niet meer in Ingoesjetië was ten tijde van de verdwijning en dat zij dan ook volledig afhankelijk is van de informatie die haar neef haar geeft, waarbij zij benadrukt dat haar neef niet meer met haar wil communiceren, wijst de Raad erop dat, zoals ook opgemerkt in de bestreden beslissing, verzoekende partij verklaarde dat zij op 27 april 2015 haar neef opbelde die haar op de hoogte stelde van de verdwijning van haar broer. Haar broer zou na zijn vrijlating op 24 april 2015 de nacht hebben doorbracht bij haar neef en vervolgens zijn verdwenen. Verzoekende partij zou bovendien nog tot juni 2016 met haar neef contact hebben gehad. Gelet op deze verklaringen van verzoekende partij, mag dan ook van haar worden verwacht dat zij zich terdege zou hebben ingelicht bij haar neef over de omstandigheden van de verdwijning van haar broer, de gebeurtenissen die hieraan voorafgingen en de eventuele problemen van haar neef in dit verband, nu zij hiertoe uitgebreid de kans heeft gehad. De concrete problemen die haar neef al dan niet zou hebben ervaren zouden haar namelijk een goed beeld kunnen geven van het gevaar dat zij in de Russische Federatie zou kunnen lopen omwille van haar broer. Haar vage verklaringen dienaangaande ondergraven dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees.

Waar verzoekende partij benadrukt dat haar broer nog tot minstens 2016 op de officiële terreurlijst stond, en dus ook nog na diens vrijlating, duidt de Raad erop dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat haar broer niet langer op de huidige versie van de officiële terreurlijst staat. De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat het feit dat de broer van verzoekende partij zijn straf heeft uitgezeten en dat zijn naam in 2016 van de lijst van de Federale Dienst voor Financiële monitoring werd verwijderd eerder een indicatie vormt dat haar broer niet langer dermate geïsoleerd wordt.

Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat de situatie in Ingoesjetië geenszins anders is dan die in Tsjetsjenië, waarbij zij verwijst naar het arrest M.G./Bulgarije van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 25 maart 2014 en een rapport van *Amnesty International* d.d. november 2015 dewelke zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3 en 4), bemerkt de Raad vooreerst dat in het bijgebrachte arrest slechts verwezen wordt naar rapporten van 2011-2014. In het bijgebrachte rapport wordt slechts op algemene wijze uitspraak gedaan over het risico van familieleden van strijders afkomstig uit de Kaukasus (en in het bijzonder Tsjetsjenië) zonder dat dit rapport specifieke informatie bevat omtrent de situatie in Ingoesjetië. De Raad is dan ook van oordeel dat de informatie waarnaar verzoekende partij verwijst geenszins van aard is om de specifieke en bovendien recentere informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert, meer bepaald de “COI Focus” betreffende “Ingoesjetië – Veiligheidssituatie” van 20 oktober 2017 (administratief dossier, stuk 17, map landeninformatie, deel B) in een ander daglicht te stellen. Uit voormelde COI Focus blijkt dat het huidige hoofd van de Ingoesjetische deelrepubliek, waar verzoekende partij voor haar komst naar België verbleef, sinds zijn aanstelling in 2008 verschillende initiatieven ondernam om de stigmatisering van familieleden van rebellen tegen te gaan, dewelke ook werden verdergezet na 2015, het jaar waarin haar broer vrijkwam. Gelet op de initiatieven van verzoening en de-escalatie in Ingoesjetië, is het dan ook niet plausibel dat verzoekende partij er zonder meer van uitgaat dat zij en haar familieleden vervolging zullen ondervinden omwille van de positie van haar broer. De Raad ziet niet in hoe het gegeven dat haar broer veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twaalf jaar afbreuk doet aan het voorgaande, met name aan de vaststelling dat in Ingoesjetië initiatieven worden genomen om stigmatisering van familieleden van rebellen tegen te gaan.

2.2.8. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat “*de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij dienaangaande als volgt: “*Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden gevisieerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ter zake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.*”

De motivering dat er actueel in Ingoesjetië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij door de loutere verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Ingoesjetië heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Per aangetekend schrijven d.d. 29 november 2018 brengt verzoekende partij nog een attest bij van de “*UUP OUUP en PDN afdeling “Malgobesky” van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Rusland*” d.d. 21 september 2018. De Raad stelt evenwel vast dat dit attest geen afbreuk doet aan het voorgaande. Immers wordt in het attest slechts gesteld dat haar broer veroordeeld werd, hetgeen niet betwist wordt, en dat hij in de periode van 22 april 2015 tot 22 april 2018 verplicht was om zich twee

keer per maand bij de afdeling “*Malgobesky*” van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Rusland aan te melden. Nergens blijkt echter uit dat hij dit zou hebben nagelaten.

2.2.12. Betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn, indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 16 en 17), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 13 februari 2018 en 1 juni 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit bijgestaan door haar advocaat. Tijdens haar eerste gehoor kreeg zij de hulp van een tolk Russisch en tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud kreeg zij de hulp van een tolk Tsjetsjeens. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het motief in de bestreden beslissing aangaande een tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekende partij over de beschadiging aan haar huis (zie punt 2.2.5.2.) – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT